

[Dahl.]

villie opad mod de forholdsvis godt lønnede og med en haard Haand nedad mod de lavere lønnede. Ja, den højtærede Finansminister smiler, men der er Forskel paa Smil, der er noget, som hedder et tvungent Smil. Den højtærede Finansminister, der kan se tilbage paa en lang parlamentarisk Levetid, hvor han mere end een Gang har vist, at han havde et aabent Øre og et aabent Hjerte for de daarligere stillede i Samfundet, forlader nu paa sine gamle Dage dette Standpunkt og viser, saa vidt det staaar til ham, i Overensstemmelse med hele Regeringens Politik, en haard Haand, en knyttet Haand. Dermed mener jeg en Haand, som ikke er opladt overfor de lavere lønnede Tjenestemænd, der er betroet til hans Omsorg. Derved skader han ikke blot disse Tjenestemænd, men hele den Aand, som er nødvendig, for at Tjenestemandstanden kan være en god Tjenestemandstand, der udfører sin Gerning med Glæde og til Gavn for Samfundet.

Ch. Petersen: Baade den højtærede Trafikminister og den højtærede Finansminister var inde paa de Forslag, som den tidligere Minister for offentlige Arbejder, Hr. Friis-Skotte, har fremsat om Oprettelse af Kontrolørstillinger paa Normeringslovene for 1925—26 og 1926—27. Det er gjort gældende, at der ikke den Gang fra nogen Side var Tale om, at der forelaa Forhold for andre Tjenestemandsgupper, som svarede til dem, der forelaa for Assistenternes Vedkommende. Jeg vil heroverfor gerne gøre gældende, at det er ganske urigtigt. Det var nemlig ikke saaledes, at der i disse to Aar kun var Tale om paa Normeringslovene at søge oprettet visse Kontrolørstillinger. Der blev af Hr. Friis-Skotte ogsaa stillet Forslag om Oprettelse af en Række Funktionærstillinger. Jeg skal ikke nævne dem alle, men blot gøre opmærksom paa nogle enkelte af dem. Der blev i 1925—26 oprettet 17 Overportørstillinger af 1ste Grad og 42 af 2den Grad, og i 1926—27 blev der oprettet 27 Overportørstillinger af 1ste Grad. Altsaa, Side om Side med at man søgte at rette paa de mindre gode Avancementsforhold for Assistentklassen, søgte den socialdemokratiske Regering ogsaa at tage et rimeligt Hensyn til Funktionærklassens berettigede Interesser. Det var det, jeg beklagede mig over, at den nuværende Finansminister ikke vilde høre Tale om, idet han ganske ensidigt søger at hjælpe paa Forholdene for nogle bestemte Tjenestemandsklasser, som — den højtærede Minister maa ikke tage mig ilde op, at jeg vedblivende siger det — han

har særlig Grund til at være tilfreds med, fordi disse Klasser netop hjalp den højtærede Minister med at nedskære Tjenestemændene med 20½ Million i 1927, hvilket Beløb ikke blot toges fra deres egen Klasse, men tillige, og endda særlig, fra de lavest lønnede af Statens Tjenestemænd. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Havde de ogsaa hjulpet os i 1923—24, disse Tjenestemænd?) Dertil vil jeg gerne svare den højtærede Finansminister, at det fremgaar af Bilagene til Lovforslaget, at de afgørende Forhandlinger om Oprettelsen af Overassistentstillinger er ført den 25. Februar 1927. Paa det Tidspunkt blev der rettet Henvendelse til Folketingets Lønningsudvalg, og i Marts 1927, altsaa i det Moment, da Forhandlingerne førtes om Nedskæringen, blev der givet Løfte om, at Sagen i den kommende Samling skulde blive taget op til Behandling. Dette Løfte er nu ogsaa blevet holdt ved det foreliggende Lovforslags Fremsættelse. Af Bilagene, som ledsagede Lovforslaget i Folketinget og indeholdt Betænkningen fra det lille interne Udvalg, som var nedsat, — det staaar Side 6, nederst — fremgaar det klart og tydeligt, at en Henvendelse fremkom i Februar Maaned, men det var netop i Februar og Marts, at Forhandlingerne om Nedskæringslovene fandt Sted. Jeg forstaaar meget vel, at den højtærede Finansminister ikke har glemt den Haandsrækning, som disse Tjenestemænd rakte ham i en Situation, hvor den nok kunde gøres nødig.

Den højtærede Finansminister sagde, at man ikke i den socialdemokratiske Presse udtalte sig saa afdæmpet, som jeg gjorde, da jeg havde Ordet før; der kalder man det for et aabent Forræderi. Jeg vil gerne sige til den højtærede Minister, at det, man kalder for et aabent Forræderi, er ikke den Omstændighed, at de paagældende Tjenestemænd gik ind paa Nedskæringslovene. Altsaa, den Side af Sagen, der betegnes som et Forræderi, har den højtærede Finansminister ikke haft noget at gøre med. Forræderiet laa deri, at de paagældende Tjenestemænd havde truffet Aftale med deres medansatte indenfor Statens Tjeneste, Aftaler, som de ikke holdt, idet de brød deres Ord. Det er denne Side af Sagen, der stemples som et Forræderi, og jeg maa sige, at jeg for mit Vedkommende heri er ganske enig med den socialdemokratiske Presse. Det var et meget ækelt Forræderi, som de paagældende Tjenestemandsgupper begik overfor dem, som de havde truffet Aftaler med. Men jeg erkender fuldt ud, at den Side af Sagen har den højtærede Finansminister ikke noget som helst Ansvar for. Jeg siger